

Raymond Carver Befognád, ha szépen kérlek?

Dagadék

Kávé és cigaretta mellett ülök a Rita barátnőmnél, és elmesélem neki.

Ezt.

Egy nehezen múló szerdán, estefelé Herb az én placcomra ülteti a dagadt pasit.

Ennél kövérebbet még soha életemben nem láttam, igaz, ápoltnak tűnik, és eléggé jólöltözött. Minden nagy rajta, bár legtisztábban az ujjaira emlékszem. Amikor megállok egy közeli asztalnál, hogy kiszolgáljam a két öreget, először az ujjai tűnnek fel. Háromszor akkorák, mint egy normális emberé – hosszú, vastag, tésztaszerű ujjak.

Csinálom a többi asztalomat, az egyiknél négy üzletember, nagyon igényesek, aztán van egy másik négyfős társaság is, három férfi és egy nő, meg az öreg pár. Leander már töltött vizet a dagadt poharába, én meg bőven hagyok neki időt, hogy válasszon, mielőtt odamegyek hozzá.

Jó estét, köszönök neki. Mit parancsol, kérdezem.

Rita, el nem tudod képzelni, mekkora volt. Hatalmas.

Jó estét, azt mondja. Helló. Igen, mondja, azt hiszem, rendelhetünk.

Tudod, ilyen egyénien beszél – furcsán, érted? És időről időre szuszog egyet.

Azt hiszem, Cézár-salátával kezdünk, azt mondja. Utána jöhet egy tál leves és további kenyér meg vaj, ha szabad kérnem. És bárányborda, azt hiszem. Meg héjában sült burgonya tejföllel. A desszetről később hozunk döntést. Nagyon szépen köszönöm, mondja, és a kezembe nyomja az étlapot.

Atyaisten, Ritám, micsoda ujjai voltak.

Sietek ki a konyhába, föladom a rendelést a Rudynak, aki pofákat vág. De hát ismered. Munkaidőben mindig ilyen.

Jövök ki a konyhából, mire Margo – meséltem már Margóról?, az, amelyik folyton a Rudy után koslat –, szóval a Margo beszél nekem, hogy kicsoda a dagadt haverod? Ez aztán masszívan kövér.

Ez is egy része a dolognak. Szerintem ez is egy része.

Az asztalánál készítem el a Cézár-salátáját, figyeli minden mozdulatomat, de közben keni a vaját a kenyérszeletekre, és sorba rakja őket a tányérja egyik oldalán, és persze folyamatosan szuszog. Elég az hozzá: annyira fel vagyok spannolva, vagy mi van velem, hogy feldöntöm a vizespoharát.

Jaj, bocsásson meg, mondom neki. Mindig olyankor fordul elő, ha elkezd kapkodni az ember. Nagyon sajnálom, mondom neki. Nem áztattam el? Máris szólok a fiúnak, hogy törölje fel.

Mire ő, hogy semmiség. Minden rendben, azt mondja, és szuszog. Nehogy izgassa magát, mondja, mi az ilyet föl se vesszük. Mosolyog, és még integet is, amikor megyek ki a Leanderért, amikor meg visszajövök, hogy feladjam neki a salátát, látom, hogy ez a dagadt pasi már megette az összes vajas kenyeret.

Kicsivel később, amikor viszek neki még kenyeret, már végzett a salátával. Tudod te, mekkora nálunk egy adag Cézár-saláta?

Nagyon kedves, mondja nekem. Nagyszerű ez a kenyér.

Köszönöm szépen, felelem neki.

Tényleg nagyon jó, folytatja, és ezt komolyan gondoljuk. Ritkán van szerencsénk ilyen kitűnő kenyérhez, mondja.

Hová való, kérdezem. Azt hiszem, még nem járt nálunk.

És nem valószínű, hogy elfelejtenéd, szúrja közbe Rita, és kuncog.

Azt mondja, Denverbe.

Én nem erőltetem tovább a témát, pedig furdal a kíváncsiság.

Pár perc, és hozom a levest, uram, mondom neki, és megyek, hogy befejezzem a négy, nagyon igényes üzletemberem asztalát.

Amikor kiviszem neki a levest, látom, hogy már megint a végére járt a kenyérnek. Akkor kapja be az utolsó falatot.

Higgye el nekem, azt mondja, hogy nem eszünk mi mindig így, és szuszog hozzá. Kérem, mondja, nézze el nekünk.

Mire én, hogy á, ne is törődjön vele. Örülök, ha azt látom, hogy egy férfinak ízlik az étel.

Nem is tudom, azt mondja, de azt hiszem, ez a helyes kifejezés. És szuszog. Megigazítja a szalvétáját, és a kezébe veszi a kanalat.

Te jó ég, milyen dagadt!, mondja a Leander.

Nem tehet róla, mondom, úgyhogy fogd be.

Kiteszek neki még egy kosár kenyeret meg vaját. Hogy ízlett a leves, kérdezem.

Köszönöm szépen finom volt, mondja. Nagyon finom. Megtörli a száját, és fölitatja a nedvességet az álláról. Maga szerint is olyan meleg van itt, vagy csak én érzem úgy, kérdi.

Nem, jó meleg van idebent, mondom neki.

Akkor talán le fogjuk vetni a kabátunkat, azt mondja.

Akár rögtön, ajánlom neki. A vendég helyezze magát kényelembe.

Milyen igaz, mondja erre, nagyon, nagyon igaz.

De pár perccel később mit látok? Még mindig rajta van a kabát.

A nagyobb asztaltársaságaim elmentek már, a két öreg is. A hely lassan kiürül. Mire kiviszem neki a báránybordát a héjában sült burgonyával, meg egy kis vaj- és kenyéruztánpótlást, már ő az egyedüli vendég.

Sok tejfölt locsolok a krumplijára. A tejfölt meghintem pörccel és snidlinggel. És hozok neki még vaját és kenyeret.

Kérdezem tőle, hogy van megelégedve.

Rendben, mondja, és szuszog. Kiváló, köszönöm szépen, és megint szuszog egyet.

Jó étvágyat a vacsorához, mondom neki. Főlemelem a cukortartója fedelét, és belekukkantok. Bólint, és végig engem néz, amíg elmegyek az asztalától.

Most már tudom, hogy nagyon kíváncsi voltam valamire, csak azt nem tudom, mire.

Hogy van a mangalicád? Lejárod miatta a lábadat, szól be a Harriet. Ismered.

Desszertnek, mondom a kövér pasinak, van a Zöld Lámpás nevű különlegességünk, ami tulajdonképpen puding öntettel, vagy a túró torta, vagy van vanília- és ananászfagylaltunk.

Reméljük, nem kell miattunk túlóráznia, mondja, szuszog, és aggódó képet vág.

Dehogyan. Ugyan már, mondom neki, csak egyen szép kényelmesen. Amíg eldönti, mit kér, hozok még egy kis kávé.

Megyek ki a konyhába, hogy magam gondoskodjam a desszertjéről, és közben a Rudy azt mondja, hogy a Harriet azt mondja, hogy egy kövér ember van a placcon a cirkuszból, és hogy tényleg?

Rudy már levette a kötényt meg a szakácssapkáját, érted, mi van.

Rudykám, mondom neki, kövérnek kövér, de azért itt másról is szó van.

A Rudy meg csak röhög.

Úgy látom, ez a csaj bukik a zsírosabbakra, mondja.

Hát csak figyeljél rá oda, Rudykám, mondja neki a Joanne, aki abban a percben lép be a konyhába.

Kezdek féltékeny lenni, mondja Rudy Joanne-nek.

Leteszem a kövér férfi elé a Zöld Lámpást, meg egy nagy adag vaníliafagyaltot, és mellé a csokoládéöntetet.

Köszönöm, mondja.

Nagyon szívesen, mondom neki, és elfog valami érzés.

Ha hiszi, ha nem, mondja, nem ettünk mi mindig így.

Én meg folyton csak eszem, mondom neki, és egy grammot se bírok magamra szedni, mondom, pedig szeretnék.

Ne tegye, azt mondja, ha választhatunk, akkor inkább ne. De úgysem választhatunk.

Azzal fogja a kanalát és eszik.

És mi történt azután, kérdezi Rita. Rágyújt egy cigarettára az enyémből, és közelebb húzza a székét az asztalhoz. Kezd érdekes lenni, mondja.

Ennyi. Nincs tovább. Megeszi a desszertet, aztán elmegy, és utána mi is hazamegyünk, a Rudy meg én.

Ezt nevezem én kövérségnek, mondja a Rudy, és nyújtózik egy nagyot, mint mindig, ha elfáradt. Aztán csak röhög egyet, és visszaül a tévé elé.

Fölteszem a teavizet és lezuhanyozom. A hasamra teszem a kezemet, és eltűnődöm, mi történne, ha lennének gyerekeim, és az egyik ennyire kövér lenne.

Kiöntöm a vizet a teáskannába, elrendezem a csészéket, a cukortartót, odateszek egy doboz tejszínes tejet, és beviszem a tálcát Rudynak. És mintha ő is csak ezen törte volna a fejét, azt mondja a Rudy, ismertem én is egyszer egy kövért, illetve kettőt, tényleg nagyon kövérek voltak. Még gyerekkoromban. Te jó ég, mekkora hordó volt mind a kettő! A nevükre már nem emlékszem. Dagadék, csak ezen a néven futott az egyik gyerek. Úgy hívtuk, Dagadék, a srácot, aki mellettünk lakott. A szomszédban. A másik csak később került oda. Annak meg Rengőháj volt a neve. Mindenki Rengőhájnak szólította, kivéve a tanárokat. Rengőháj és Dagadék. Kár, hogy nincs fényképem róluk, mondja a Rudy.

Nem tudom, mit mondjak erre, úgyhogy megisszuk a teát, én meg hamarosan felállok az asztaltól, hogy lefeküdjek. Rudy is fölkel, kikapcsolja a tévét, bezárja a bejárati ajtót, és kezd kigombolkozni.

Befekszem az ágyba, teljesen kihúzódok a szélére, és a hasamra fordulok. De mihelyt leoltja a lámpát, és lefekszik, a Rudy rögtön rákezd. A hátamra fordulok, és egy kicsit hagyom, bár semmi kedvem hozzá. És itt van a bibi. Amikor rám mászik, hirtelen úgy érzem, hogy kövér vagyok. Iszonyatosan kövérnek érzem magam, annyira, hogy Rudy eltörpül mellettem, szinte ott sincs.

Fura egy história, mondja Rita, de látom rajta, hogy nem igazán tudja, hová is tegye.

Levertnek érzem magam. De Ritával nem fogok belemenni a részletekbe. Már így is túl sokat beszéltem.

Rita csak ül és vár, finom ujjaival turkál a hajában.

Mire vár? Én is szeretném tudni.

Augusztus van.

Meg fog változni az életem. Érzem.